

Јован Стерија Поповић

Покондирена тиква

ДЕЈСТВО ДРУГО

Позорје прво

ЕВИЦА И ВАСИЛИЈЕ

ЕВИЦА: Ах, слатки Васо, како ми је жао кад помислим шта се с тобом збило! Моја успаљеница, тако да јој кажем, мати истерала те је као најгорег бећара, а ја нисам смела да јој ништа рекнем.

ВАСИЛИЈЕ: Ништа је то, Евице, само кад ти мене милујеш, доћи ће време те ћемо бити заједно.

ЕВИЦА: Ах, мој Васо! Ти ме нећеш моћи узети.

ВАСИЛИЈЕ: Зашто, гди ме је твоја мати отерала? О, то је ништа, она ће се лако повратити, познајем ја њено добро срце.

ЕВИЦА: Али сад хоће да ме да за неког филозофа, пак ето наше несреће.

ВАСИЛИЈЕ: А шта ће твој ујак казати?

ЕВИЦА: Ах, и он ми не да да за тебе пођем.

ВАСИЛИЈЕ: То не може бити!

ЕВИЦА: Цела истина што ти кажем, а сву ману налази што си сиромах *(плаче)*.

ВАСИЛИЈЕ: Не бој се ти, Евице, добићу ја новаца и више, може бити, него многи што имају.

ЕВИЦА: Ах, како можеш добити када си поштен?

ВАСИЛИЈЕ: Зашто што сам поштен, даће бог те ћу бити срећан. *(Извади решконту.)* Видиш овде дванаест хиљада форинти.

ЕВИЦА: То је само хартија.

ВАСИЛИЈЕ: То је знак да сам метно у лутрију.

ЕВИЦА: У лутрију? Ах!

ВАСИЛИЈЕ: Да видиш шта сам снiо. Као лежим ја на кревету, а ти си дошла, па ме питаш шта ми је те сам тако невесео. Ја кажем да ми је жао што не могу да начиним јошт једну хаљину, него све морам у старом јанклу да идем. Ти ми на то одговориш да се бог и за нас стара, пак ме пољубиш трипут, одеш к вратима и напишеш кредом велико 3, затим дођеш и пољубиш ме осам пута, па опет напишеш 8, трећи пут пољубиш ме двадесет и четири пута, па као и пређе напишеш на вратима велико 24. С тим се окренеш мени и рекнеш: упамти, Васо, добро ове пољупце, биће ти некада слатки, и одеш. Ја се на то пробудим и таки се сетим сна, јер ко би на твоје пољупце заборавио? Но кад даље размислим, падне ми на ум да метнем на лутрију на твоју срећу.

ЕВИЦА: Ах, боже! Ја ћу. сваки дан по трипут метанисати само да добијеш.

ВАСИЛИЈЕ: Онда ми јамачно неће твој уја кратити да тебе узмем.

ЕВИЦА: Ах, како ћемо лепо живити док само добијеш!

ВАСИЛИЈЕ: Да видиш кад згрнем дванаест хиљада. Онда нећу у оваквом јанклу ићи, него герок од најлепше чоје и два пара панталона. А теби ћу начинити виклер од саме свиле.

ЕВИЦА: Немој виклер. Боље иберок. Да не кажу људи: ено, видиш, добила на лутрији, пак дигла нос.

ВАСИЛИЈЕ: Па знаш гди ћемо кућу купити? На пијаци до "Два пиштоља". Ја сам већ питао.

ЕВИЦА: О, шта ће ти, богати, та кућа, гди ћемо држати марву, краве и другу живину? Боље и у сокаку, само да је пространа.

ВАСИЛИЈЕ: Није него јошт штогод! Сад ће се госпођа од дванаест хиљада с марвом забављати. На пијаци, где су господа, шта ће нама живине?

ЕВИЦА: Ја другојаче нећу.

ВАСИЛИЈЕ: Али ти мораш.

ЕВИЦА: Ја нећу.

ВАСИЛИЈЕ: Кад нећеш, ја ти нећу ни једну хаљину купити, знаш.

ЕВИЦА: Васо, сртиш се?

ВАСИЛИЈЕ: *(загрли је)* Хе, ти си моја.

ЕВИЦА: Ти си мој Васо *(пољуби га)*.